

"Regions i pobles solidaris" a l'estat francès

Jordi Ventura analitza la composició i els resultats de la llista que aplegava en les passades europees els partits i organitzacions nacionalistes de l'Hexàgon.

A les passades eleccions europees hi ha hagut a l'estat veí la presentació d'una llista anomenada "regions i pobles solidaris". Menada pel dirigent autonomista cors Max Simeoni, no es feia gaires il·lusions quant als resultats que obtindria en els comicis. Però, almenys, li corresponia l'honor de ser la primera a agrupar exclusivament els representants de les minories nacionals i regionals de França. Aquestes minories que els polítics francesos tenen repetidament la barra de negar que existeixen. I tanmateix...

Amb 11 dels 87 components de la llista, igualment repartits, la Unió del Poble Cors ha estat l'espina dorsal de la iniciativa, secundada degudament pels diversos grups polítics que, a l'Hexàgon, malden per fer conèixer allò que avui és la pitjor situació minoritària del continent europeu. Simeoni impulsà aquesta llista quan no aconseguí de repetir els acords que havia concretat l'any 1989 amb els ecologistes, i que llavors el portaren de diputat a Estrasburg. Bé és cert que, ara, els ecologistes volien col·locar els representants de les minories nacionals darrere la Societat Protectora d'Animals, que tenia el tercer lloc. Les transaccions havien estat confuses fins a l'últim moment perquè la protectora dels animals havia llançat l'amenaça de crear una llista a part, presidida per Brigitte Bardot. Tanmateix, trobar-se per sota dels animals, o dels seus protectors, ja era massa per als qui fins ara eren diputats europeus i els seus aliats.

En tot cas, a les llistes ecologistes, separades, les coses no els han anat gens bé. Entre totes dues, plegades, no han passat d'un 5%, quan l'última consulta europea els havia donat cinc escons al Parlament, amb un 10,59 dels sufragis expressats. Potser els hauria anat més bé, si haguessin acceptat, com calia, totes les col·laboracions que els havien proposat.

Tornant a la llista capitanejada per Simeoni, ja sabem bé que a Catalunya Nord, l'Esquerra Republicana presentava dos candidats oficials, Jordi Vera i David

Max Simeoni. Encapçalà la llista.

Bertrana. I quatre independents més, que ho feien sota les sigles d'ERC: Joan Gauby, Pere Verdaguer, Lluís Lliboutry i Miquel Mayol. Pel que fa als bascos, es destacaven Jakez Abeberry, tinent batlle a Biarritz i membre d'una família basca del nord, militant des de fa prop de quaranta anys. L'acompanyava, a l'interior de la llista, Patxi Noblia, un basquista dels de sempre, ja des dels temps del Moviment Enbata. Hi havia, també, el kurd Akil Mahmud i l'armeni Jean-Marc Toranian. Mentre una occitanista, Josiana Marty-Daunís, sobresortia entre alguns altres representants del Partit Occità, com ara Pèire Boissière i Yves Lavalade.

Pel cantó occità, només hi havia els grups no independentistes del Partit Occità i d'Entau País. N'era exclòs el Partit Nacionalista Occità, partidari des del 1957 de la independència total, rebutjat amb el motiu especios que solament podia admetre's un màxim d'un grup per país. Òbviament, no era el cas, ja que, dels

bretons, també n'hi havia dos grups, la Unió Democràtica de Bretanya i Frankiz Breizh. Dos també per als bascos, Eusko Alkartasuna i Euskal Batasuna. Amb tot, dos representants del nacionalisme integral d'Occitània hi eren presents, sota el paraigua del PO, el matemàtic i fundador del Sindicat Occità d'Ensenyants, l'Yves Rauzier, i l'economista nicenc, Jean-Pierre Giraud.

La resta dels candidats, la componien representants de la Unió del Poble Alsacià, el Partit Federalista Flamenc, amb un total de dotze moviments o partits.

A la llista, no li faltaren alguns suports conspicus. Des de filòsofs eminents fins a un cantant de rock, com és ara Jacques Higelin, participant en la llista; també un capellà, el pare Jean Cardonnel, un altre cantant, "Renaud" Séchan, i l'escriptor Gilles Perraut, figuraven igualment al final de la llista. Però potser la figura més rellevant era la del príncep Carles Napoleó Bonaparte, hereu de la dinastia fundada pel germà del primer emperador, Jeroeni Bonaparte, que fou rei de Westfàlia. El fill d'aquest, emparentat amb la família que regnà a Itàlia, es féu conèixer per una política decidida en favor de les nacionalitats no-estats d'Europa. De manera que el descendent, economista d'una trentena d'anys, ha recollit una política que, al seu moment, tingué una gran importància fins i tot per a nosaltres. Mal vist pel seguici bonapartista, el seu suport té, doncs, una coherència indiscutible. I justifica la seva presa de posició en favor dels corsos, bretons, alsacians, bascos i catalans en el fet que, segons ell, l'estat jacobí "ha comès l'error de no renovar-se".

El dirigent autonomista cors precisà, des del primer moment d'establir la llista, que volia lluitar testimonialment "contra el centralisme estatal jacobí, que ofega els pobles" i "militar per una Europa pluralista i descentralitzada". Perquè el fet és que no ha obtingut cap escó amb 76.500 vots (un 0,39% dels sufragis). Els regionalistes i solidaris han estat lluny d'obtenir el cen-

tenar de milers de les eleccions regionals en què, tanmateix, els seus candidats no eren pas presents a tot arreu. Sembla, doncs, que queda clar el fet que, sense l'ajut, si no amb l'aniversió dels mitjans de comunicació, petits o grans, el seu missatge tot just arriba als electors amb motiu d'escrutinis d'abast local.

Tot i això, els poders francesos no poden negar la permanència d'un interès

creixent pel tema nacional minoritari a Còrsega, on la candidatura ha passat del 10% de vots. A l'anomenat Pirineu Atlàntic on, gràcies als bascos, ha tingut un 1,65%. I als departaments bretons de Finisterre (1,34%), Costes d'Armor (1,07) i Morbihan (1%). A les terres alsacianes, occitanes i catalanes no ha passat de l'1%.

Òbviament, el cap de llista no es feia

cap il·lusió de conservar l'escó al Parlament europeu, perquè el seu propòsit i el dels seus aliats era de trencar la llosa d'indiferència sobre les qüestions nacionalitàries existent en un país tan centralitzat. El projecte és, ara, de treballar per una fèderació destinada a inscriure el "regionalisme", d'una manera perdurable en el paisatge polític de l'estat francès.

Jordi Ventura

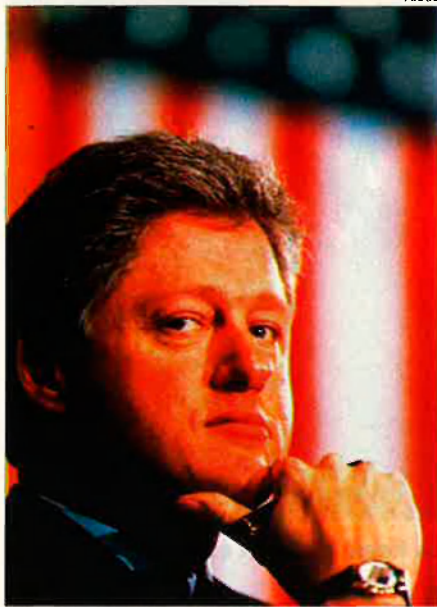
L'amarga recepta de l'OCDE contra l'atur

El darrer estudi de l'OCDE recomana adoptar unes mesures que, a la pràctica, són el desmantellament de l'estat del benestar. Jordi Fortuny ens en parla.

Ja hi ha recepta per solucionar el problema de l'atur. L'ha fet l'OCDE, l'organització que reuneix els vint-i-cinc països del món desenvolupat. La medicina que recomana no podia ser més amarga per a unes societats que han aconseguit elevats nivells de benestar: se'ls demana que renunciïn a moltes de les "comoditats" o millores que han aconseguit en les últimes dècades, amb la promesa que després del tractament recuperaran la "salut". Però una "salut" encara desconeguda, diferent de la que havíem conegut quan el problema de l'atur no era tan escandalós com ara.

L'"Estudi de l'OCDE sobre l'ocupació" arriba en un moment oportú. Les grans organitzacions internacionals, el G 7, el Fons Monetari Internacional, la Unió Europea i la mateixa OCDE, fa un parell d'anys que no es treuen el problema de l'atur del cap. El tema surt a cada reunió i fins ara, com a màxim, arribaven a la conclusió que calia flexibilitzar el mercat de treball en els països on era més rígid, sobretot a Europa, per tal de facilitar la creació d'ocupació. A l'estat espanyol ja hi ha hagut conseqüències, la reforma laboral.

Però ara aquest estudi ha anat més lluny, perquè els governs dels diferents països han comprovat que no n'hi ha prou d'anar amb la cantarella que cal flexibilitzar el mercat laboral perquè la societat se'n faci càrrec i accepti el que això comporta. L'OCDE analitza un per un els problemes

Bill Clinton. L'OCDE lloa el sistema nord-americà.

de la situació actual i proposa grans canvis, grans sacrificis que, si arriben massa lluny, els mateixos autors admeten que podrien provocar tensions socials amb greus conseqüències humanes i econòmiques.

Les propostes de l'estudi plantegen un model de mercat de treball que s'assembla molt al dels Estats Units. Li posa les coses fàcils a Bill Clinton, que juntament amb els altres líders del G 7 serà hoste de Berlusconi a Nàpols el mes que ve, en la

reunió que faran les set grans potències mundials per a decidir, entre altres coses, què fan amb el problema de l'atur.

Per als tècnics de l'OCDE, la prova que els nord-americans s'ho munten més bé és que l'atur estructural, aquell que afecta les persones que no troben feina de cap manera, és molt inferior als Estats Units, un 6%, que a Europa, on arriba a ser del 7 al 10%. La recepta per "guarir" aquesta situació recomana limitar al màxim el nombre de persones que hagin de dependre d'uns ingressos fixos per sobreviure. En altres paraules, fomentar les activitats professionals, l'autoocupació, etc. També recomana que continuïn treballant d'una o altra manera la gent gran en lloc de fomentar la jubilació anticipada a costa dels pressupostos públics.

I és que els pressupostos públics, segons l'estudi, seran més petits en el futur i no arribaran a tot, ja que per fomentar que la gent s'espavili a treballar per compte propi caldrà que les empreses paguin menys impostos. També serà menor la recaptació fiscal per la via de l'impost sobre la renda, ja que la moderació salarial, més ben dit, la "rebaixa" salarial necessària perquè els empresaris s'animin a crear llocs de treball, només serà acceptada pels treballadors a canvi d'una rebaixa d'impostos.

L'estudi també proposa la desaparició del concepte de "salari mínim" tal com l'entendem, perquè considera que en algunes zones i en alguns sectors això impe-